

Moje největší noční můra

Vždycky jsem si přála koně. Moje mamka mi říkala, že musí na rok odjet do práce do Prahy a že jeden její známý jí nabídl chatu k pronajmutí, a tak nám oznámila, že se budeme stěhovat na vesnici. Já jsem byla moc smutná, že bude mamka pryč. Druhý den, když jsem se vyspala, tak jsem vstala a pomohla jsem mamce balit věci do velkých krabic. Když už mamka měla vše zabaleno, šli jsme před dům a taťka mi řekl na rozveselení, že má pro mě překvapení. Pro mamku přijel taxík. Viděla jsem, jak mamce tečou slzy, a bylo mi jí líto. Ještě před odjezdem jsem se mamky zeptala, jestli nechce zůstat s námi doma, ale mamka odmítla. Já jsem se rozbřečela a objala jsem ji.

Potom jsem viděla, jak odjíždí, a řekla jsem: „Tak tati, teď si jdeme zabalit věci my.“ Po chvíli jsme měli vše zabalené a skládali jsme batohy do auta. Asi za 2 hodiny jsme dorazili. Prohlížela jsem si chatu a přišla mi zvláštní, ale to se nedalo nic dělat. Pořád jsem myslela na to překvapení, co mi taťka slíbil. Vyndali jsme batohy z auta do chaty. Taťka mi ukázal můj pokoj. Docela se mi tam líbilo. Tak jsme si vybalili a taťka mě zavolal dolů do kuchyně. Přišla jsem a taťka mi řekl, ať se jdu podívat za chatu na zahradu. Byla jsem celá napjatá. Došla jsem tam a viděla stáj, zrychlila jsem tempo, otevřela dveře od stáje a vidím krásného černého koně jménem Blesk. Byl tak úžasný, že jsem z něho nemohla spustit oči. Přišel za mnou taťka a řekl mi, že se s ním mohu projet. Řekla jsem: „Vážně můžu? Tak dobře.“ Osedlala jsem si koně a vyjela. Po patnácti minutách jsem cítila, jako by mě někdo pronásledoval. Řekla jsem si, že si toho nebudu všimnout, a pobídla jsem koně do klusu. Blesk se lekl muže v černém a vzepjal se na zadní nohy. Já jsem se neudržela a spadla jsem. Když se kůň trochu uklidnil, muž v černém zmizel, nasedla jsem a tryskala rychle domů. Zavolala jsem na taťku. Vyděšeně vyběhl na zahradu a ptal se, co se stalo. Vše jsem mu řekla. Začali jsme přemýšlet, kdo to asi byl ten muž v černém. Pomyslela jsem si, kdo by chtěl mého koně zabít?

Večer jsem šla spát a nemohla jsem usnout, protože byla velká bouřka. Myslela jsem na Bleska, jestli se mu něco nestalo. Podívala jsem z okna a vidím, jak do stáje uhodil blesk. Stáj začala hořet. Nevěděla jsem, co mám v tu chvíli dělat. Slyšela jsem, jak Blesk hlasitě řehal.

Rychle jsem se oblékla a vylétla ven ke stáji. Ta se pomalu hroutila a já jsem se zdržela otevíráním dveří. Když jsem dveře otevřela, začala jsem se dusit, ale nepřestávám bojovat. Blesk neměl ohlávku, tak jsem ho chytla za hřívku a povzbudila jsem ho: „Pojď Blesku, neboj se, pojď!“ Blesk tedy šel do kroku. Najednou spadlo kus dřeva ze střechy, Blesk se lekl, vyrazil vpřed a já jsem se vyhoupla na jeho hřbet a pelášili jsme ze stáje pryč. Taťka se vzbudil, protože slyšel padat stáj. Vyběhl z postele, oblékl se a šel se na to rychle podívat. Nevěří svým očím, co se to stalo, a utíká pro hasičský přístroj, aby oheň uhasil. Hrozně se o mě bál, ale já jsem z hustého kouře vykřikla: „Jsem v pořádku, tati.“ Ulevilo se mu a hasil, co se dalo.

Blesk vyskočil z hustého kouře se mnou na hřbetě a odfrknul si. Potom taťka požár uhasil a šli jsme dovnitř. Vše jsem taťkovi řekla. Zrovna do toho zazvonil telefon. Já jsem ho zvedla a ozvala se mamka. Pozdravila jsem ji a ona mi řekla, že se jí v práci nelíbí, že dala výpověď. Takže přijede domů. Já jsem byla moc šťastná. Za 3 hodiny dorazila mamka, dala mi pusu, vybalila si věci a řekla: „Už tu s vámi budu pořád.“ Nakonec jsme tam zůstali i s Bleskem a už nikdy ho nikdo nechtěl zabít.